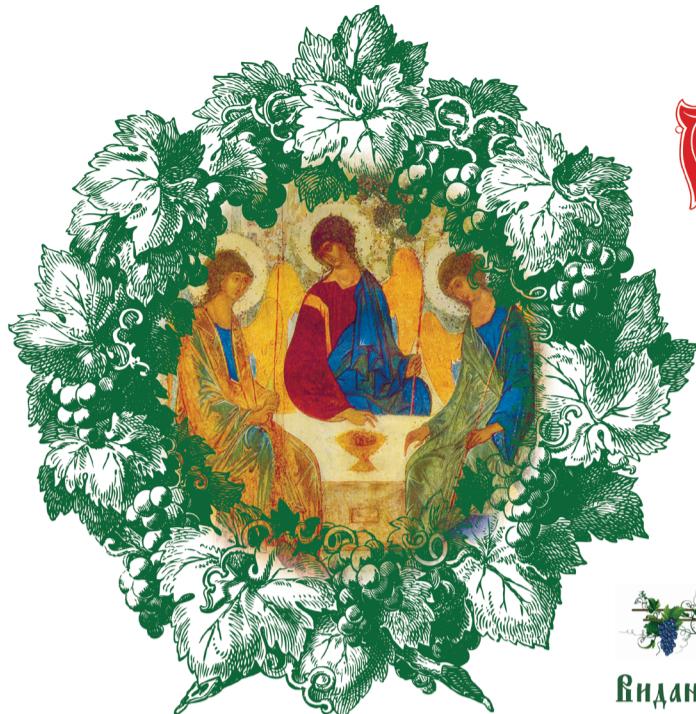

Съ нами Богъ, разумейте изыцы

ТРОІЦЬКИЙ СИНІК

З благословення митрополита Чернігівського і Новгород-Сіверського Імвросія

Видання Чернігівської єпархії Української Православної Церкви. № 5 (279) травень 2018 р.

ЗВЕРНЕННЯ СВЯЩЕНОГО СИНОДУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ до єпископату, духовенства, чернецтва та мирян з приводу ініціатив щодо «надання Томосу про автокефалію Православної Церкви в Україні»

Ваші Високопреосвященства і Преосвященства!

Дорогі отці, ченці і черниці, брати і сестри!

Протягом останніх тижнів в нашій країні активно обговорюється можливість одностороннього надання Константинопольським патріархатом «Томосу про автокефалію Православної Церкви в Україні».

Українська Православна Церква до сьогодні не отримувала від Константинопольського патріархату жодних офіційних повідомлень з приводу цього питання. Разом з тим нам відомо, що Помісні Православні Церкви світу також не отримували з Константинополя офіційних листів, що стосувалися б даного питання.

На прохання Предстоятелів Помісних Православних Церков, Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Онуфрій звернувся до них з листами, у яких проінформував про поточну ситуацію в українському Православ'ї, а також виклав відношення Української Православної Церкви до ініціатив надання «Томосу про автокефалію». На сьогодні відомо, що Предстоятелі та Собори єпископів Помісних Православних Церков висловлюють насторожене та негативне ставлення до надання згаданого Томосу як засобу подолання розколу в українському Православ'ї. Зокрема, серед Помісних Церков спільно є думка про необхідність повернення схизматичних церковних груп до лона канонічної Церкви, що дозволить обговорювати питання статусу єдиної канонічної Церкви.

Така позиція Помісних Православних Церков світу співпадає з позицією нашої Церкви. Українська Православна Церква від початку виникнення розколу послідовно виступала за відновлення церковної єдності. Однак, наше глибоке переконання, шлях до відновлення церковної єдності і до можливого автокефального статусу не повинен пролягати через легалізацію розколу і підміну ним Церкви Христової. Зокрема, в Ухвалі Ювілейного Собору УПЦ, що відбувся у Свято-Успенській Києво-Печерській Лаврі 8 липня 2011 року, було зазначено, що «...відновлення єдності українського Православ'я має відбуватися згідно з канонами Православної Церкви, без втручання політичних сил і через повернення тих, хто відійшов, у лоно канонічної Української Православної Церкви» (пункт 11).

Головним критерієм у прийнятті всіх церковних рішень є користь для Церкви, а метод прийняття таких рішень має полягати у соборному обговоренні важливих та актуальних як для окремої Помісної Православної Церкви, так і для всього світового Православ'я питань. Будь-які одноосібні чи односторонні дії в середовищі Церкви є порушенням принципу соборності і загрожують єдності Церкви.

З новітньої історії Православної Церкви в Україні можна зробити висновок, що порушення принципу соборності, відсутність відчуття пульсу справжнього внутрішнього церковного життя, а також втручання політичних та інших нецерковних сил у внутрішні справи Церкви власне і призвело до виникнення розколу в українському Православ'ї.

Дискусія про надання автокефального статусу Православній Церкві в Україні триває протягом вже майже 100 останніх років. Однак, за уесь цей час всім ініціативам у цьому напрямку не вистачало духу соборності та дотримання церковних правил, що призвело до самочинного утворення неканонічних структур: спочатку «Української Автокефальної Православної Церкви», а згодом – «Української Православної Церкви Київського Патріархату».

Таким чином, історичний досвід вказує на те, що відсутність канонічної свідомості та послуху Церкві, відсутність соборного обговорення важливих церковних питань, нестача терпіння та взаєморозуміння, гордість, а також втручання політичних чинників у церковні питання – все це веде не до церковної єдності, а лише до розколів. А тому, це хибний шлях, яким не повинна йти Церква Христова.

Історія Церкви свідчить про те, що ті спроби єднання, що проводилися «згорі», часто не сприймались церковним народом, оскільки мали політичні причини і не брали до уваги особливостей внутрішнього церковного життя. Після таких «об'єднань» за ініціативи та дієвої участі державної влади храми ставали порожніми, тому що церковний народ відчував штучність таких «єднань». Втручання у цей процес сторонніх для Церкви сил може ще більше розділити наш народ, і замість бажаної для всіх нас єдності ми можемо отримати ще більше розділення.

Автокефальний статус має суто технічний церковний характер, який полягає у сприянні проповіді Євангелія на території окремої держави, і не може бути інструментом у геополітичній боротьбі. Разом з тим, автокефальний статус надається всій Церкві в рамках певної території. У зв'язку з цим необхідно усвідомлювати, що поява іншої паралельної юрисдикції в Україні може породити нові протистояння всередині нашого народу, що не тільки загрожуватиме безпеці держави, але й поставить під питання можливість майбутньої єдності Церкви в Україні. Наш народ може бути розділений надовго, якщо не завжди.

Вихід з цієї ситуації ми вбачаємо у відновленні церковної єдності в Україні, а не в закріпленні церковного розділення шляхом встановлення паралельної церков-

ної юрисдикції. Ми розділяємо стурбованість державної влади України наявністю церковного розколу в нашій країні. Втім вважаємо, що для успішного вирішення цієї проблеми потрібні інші умови, зокрема мир і стабільність у нашій Державі. Ми завжди сприяли та будемо сприяти Державі у питаннях морального та патріотичного виховання, але виступаємо проти використання Церкви в геополітичній боротьбі. Засвідчуємо відкритість і готовність до будь-якої конструктивної співпраці та діалогу з метою досягнення церковної єдності.

Дорогі владики, отці, ченці і черниці, брати і сестри, вірні чада Української Православної Церкви!

Закликаємо всіх вас пам'ятати, що всі ми є членами Церкви, Яка є Тілом Христовим (Єф. 1:22-23). Ми всі є різними, але належимо до єдиної сім'ї Христової – Святої Церкви. Ми всі є відповідальними за єдність Церкви, і цю єдність ми маємо берегти й відстоювати. Не слід забувати, що Церква створена не людьми, а Богом. Наріжним каменем усього церковного буття є Господь і Бог наш Ісус Христос. Місія Церкви Христової полягає в тому, щоб проповідувати Христове Євангеліє, звершувати благодатне преображення світу через Святу Таїнства, навчаючи людей жити згідно з заповідями Божими. Саме тому Церква Христова живе по Своїх правилах, які не можна змінювати з огляду на мінливу політичну ситуацію. Единий шлях відновлення церковної єдності полягає в припиненні будь-яких зовнішніх втручань в церковні справи і наданні Святій Церкві можливості самостійно, з Божою допомогою, вилікувати рану розділення українського Православ'я.

Кожне покоління православних християн є відповідальним за збереження чистоти своєї віри та дотримання церковного канонічного порядку. Така відповідальність сьогодні лежить і на всіх нас – архієпископіях, пасторіях, ченцях і на всьому вірующему церковному народі.

Закликаємо всіх вас, дорогі владики, отці, чесне чернецтво, брати і сестри, до «єдності духу в союзі миру» (Єф. 4:3), до збереження й плекання церковної єдності. Ми є членами Церкви Христової і завжди залишатимемося в її лоні.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога Отця і єднання у Святому Духові нехай буде з усіма нами (див. 2 Кор. 13:13)!

Від імені Священного Синоду Української Православної Церкви

+ОУНФОРІЙ,
МИТРОПОЛИТ КІЇВСЬКИЙ І ВСІЄЇ УКРАЇНИ,
ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ

25 травня 2018 р., м. Київ

Згідно з офіційними даними Міністерства культури України (Наказ від 19 березня 2018 р. № 216)

В Чернігівській області (Чернігівська та Ніжинська єпархії разом) налічується 573 громади Української Православної Церкви; КП – 140, з яких 25 громад – недіючі, що становить 22 % від загальної кількості. Священнослужителів УПЦ – 470, в КП – 68. Монастирів УПЦ – 10, в них несуть послух 189 ченців; в КП зареєстровано 4 монастири, в яких налічується 6 (шестеро) ченців. В Чернігівському духовному училищі навчаються 79 вихованців, в той час як училище КП зареєстровано, але не діє (як і ще 4 училища по Україні). Громад УАПЦ в області не зареєстровано.

ТРОЇЦЬКИЙ ВІСНИК

СЛУЖІННЯ МИТРОПОЛИТА

Високопреосвященіший Амвросій, митрополит Чернігівський і Новгород-Сіверський, звершив богослужіння і виголосив проповіді в наступних храмах єпархії:

2, 12, 13, 16, 20, 21, 26, 27, 28 – Свято-Троїцький кафедральний собор.

3 травня, в день пам'яті преподобної Смарагди Ніжинської та 20-ту річницю з дня відновлення чернечого життя в обителі, у Введенському жіночому монастирі м. Ніжина відбулося урочисте богослужіння. Божественну літургію очолив Високопреосвященіший митрополит Амвросій, якому співслужили архієпископ Гомельський і Жлобінський Степан, архієпископ Городницький Олександр, архієпископ Конотопський і Глухівський Роман, архієпископ Ніжинський і Прилуцький Климент, епископ Золотоніський Іоанн та численне духовенство.

Після читання Святого Євангелія Високопреосвященіший митрополит Амвросій звернувся до пастви зі словом проповіді.

Після Божественної літургії відбувся молебень біля раки з чесними мощами святої, яка в 1914-1927 і 1941-1943 рр. була настоятелькою монастиря. Всі молільники змогли вклонитися нетлінним мощам преподобної Смарагди, яка шанується віруючими за допомогу в духовних і життєвих потребах.

З благословення Високопреосвященішого митрополита Амвросія **3 травня** відбувся XI-й міський фестиваль дитячої хорової творчості «Воскреслий Христос дарує радість дітям».

На фестивалі багатства духовних піснеспівів представили 17 хорових колективів міста: 10 хорів школи мистецтв, 4 колективи музичної школи № 1 ім. С. Вільконського, 2 колективи музичної школи № 2 ім. Е. Богословського і Академічний народний хор обласного філармонійного центру (усього – 650 учасників). У дитячому виконанні а capella, – вищої форми хорового виконання, – звучать все більш складні і цікаві твори, що є показником зростання рівня хорової культури.

Високопреосвященіший митрополит Амвросій подякував організаторам і учасникам фестивалю і наголосив на значенні музичної духовної спадщини з часів хрещення Київської Русі, за 1030-літній період свого розвитку, для відродження християнського духу народу після десятиліть атеїстичної бездуховності.

6 травня, в день пам'яті великомученика Георгія Побідоносця, Високопреосвященіший митрополит Амвросій звершив Божественну літургію в Свято-Георгіївському жіночому монастирі с. Данівка. Його Високопреосвященству

співслужили: секретар єпархії прот. Ігор Пидан і духовенство обителі. За літургією молилися: настоятелька ігуменя Пелагія (Філатова), сестри обителі, численні прихожани і паломники. На честь престольного свята митрополит Амвросій вручив архієрейські грамоти благодійникам за допомогу обителі. Після літургії відбувся хресний хід навколо собору.

8 і 9 травня 2018 року в усіх храмах і монастирях Чернігівської єпархії були звершені заупокійні богослужіння в пам'ять по загиблим у Другій світовій війні і молебні про захисників Вітчизни, а також пам'ятні заходи на честь 73-ї річниці перемоги над нацизмом.

9 травня, в День Перемоги над нацизмом, біля Вічного вогню на могилі Невідомого солдата (Меморіал слави) в Чернігові була відслужена заупокійна літія за загиблими в роки Другої Світової війни. Богослужіння звершив Високопреосвященіший митрополит Амвросій. Представники духовенства єпархії та сотні віруючих також молилися про загиблих в роки Другої світової війни. Після завершення літії Високопреосвященіший митрополит Амвросій разом з представниками світської влади міста і області поклали квіти до могили Невідомого солдата.

17 травня, в свято Вознесіння Господнього, Високопреосвященіший митрополит Амвросій звершив Божественну літургію в Свято-Вознесенському храмі м. Корюківка. За літургією Його Високопреосвященству співслужили: секретар єпархії прот. Ігор Пидан і благочинний округу, настоятель прот. Олександр Дем'яненко.

Після Євангельського читання архієрей звернувся до віруючих з проповідлю.

Наприкінці богослужіння архієпископ очолив хресний хід навколо храму.

19 травня Високопреосвященіший митрополит Амвросій взяв участь в урочистостях, присвячених прийняттю військової присяги в 8-му Чернігівському навчальному центрі ДССТУ. Майже 400 новобранців присягнули на вірність українському народові.

З напутнім словом до молодих солдат звернувся перший заступник Голови Адміністрації Держспецтрансслужби генерал-майор Сергій Затолокін, а також почесні гости.

В архієпісрському слові Високопреосвященіший митрополит Амвросій зазначив, що слова Святого Письма вірні й у військовому житті: «..хто хоче бути першим, нехай буде найменшим із усіх і слуга всім! (Мк.9: 35).

За традицією, владика Амвросій звершив молебень перед початком доброї справи. Богослужбові піснеспіви виконала хорова група храму Архістратига Михаїла під керівництвом регента Анни Яреми. Після закінчення молебню Його Високопреосвященство благословив молодих воїнів, побажав усім бути вірними захисниками нашого народу і окропив святою водою.

20 травня, в Неділю 7-му після Пасхи, свв. Отців I Вселенського Собору (325), Високопреосвященіший митрополит Амвросій звершив Божественну літургію в Свято-Воскресенському храмі м. Чернігова. Його Високопреосвященству співслужили: секретар єпархії прот. Ігор Пидан, в.о. настоятеля прот. Миколай Улич і духовенство храму. Після прочитання Святого Євангелія архієрей звернувся до пастви з проповідлю. На молитовну пам'ять про богослужіння митрополит Амвросій вручив молільникам іконки Божої Матері.

21 травня, у день пам'яті апостола і євангеліста Іоанна Богослова, за Божественною літургією у Свято-Троїцькому кафедральному соборі, Високопреосвященіший митрополит Амвросій висвятив диякона Олександра Шестопалова в сан іерея.

21 травня, напередодні дня пам'яті перенесення мощей святителя і чудотворця Миколая Мирлікійського, Високопреосвященіший митрополит Амвросій очолив всеношне бдіння в Свято-Миколаївському храмі м. Чернігова. Його Високопреосвященству співслужили: секретар єпархії прот. Ігор Пидан, настоятель прот. Петро Квашнін та духовенство єпархії.

22 травня, в день престольного свята, Високопреосвященіший митрополит Амвросій звершив Божественну літургію в Свято-Миколаївському храмі м. Новгород-Сіверський. За Божественою літургією Його Високопреосвященству

співслужили: секретар єпархії прот. Ігор Пидан, настоятель храму прот. Іоанн Попромзан і духовенство благочиння.

Після прочитання Святого Євангелія архієрей звернувся до віруючих з проповідлю.

Наприкінці богослужіння архієпісрський очолив молебень свт. Миколаю Мірлікійському і окропив парафіян святою водою.

27 травня, в день Святої Трійці, престольного свята кафедрального собору, Високопреосвященіший митрополит Амвросій звершив Божественну літургію у співслужінні секретаря єпархії прот. Ігоря Пидана і духовенства храму.

Після читання Євангелія архієрей звернувся до пастви з проповідлю. За богослужінням прот. Ігор Пидан оголосив Звернення Священного Синоду Української Православної Церкви до єпископату, духовенства, чернецтва та мирян з приводу ініціатив щодо «надання Томосу про автокефалію Православної Церкви в Україні».

Після Божественної літургії Високопреосвященіший митрополит Амвросій звершив велику вечірню, за якою були виголошенні особливі молитви святителя Василія Великого. На завершення богослужіння владика Амвросій привітав молільників з престольним святом і надав святительське благословення.

31 травня - день пам'яті непримітного трудівника на ниві Христовій, святого праведного Іоанна Кормянського, який рівно 20 років тому був захоронений до лику місцеванованих святих Білоруської Православної Церкви, а в ході роботи Архієрейського Собору 2017 р. було прийнято рішення про загальноцерковне прославлення святого. За традицією Божествenna літургія відбулася біля стін Свято-Покровського храму Свято-Іоанно-Кормянського жіночого монастиря (Гомельська обл.) і очолив її митрополит Мінський і Заславський Павло, Патріарший Екзарх всієї Білорусі. Високопреосвященіший митрополит Амвросій співслужив Його Високопреосвященству в сонмі архієрів та запрошених гостей у священному сані. Під час богослужіння Патріарший Екзарх підніс молитви про мир в Україні.

3 ЮВІЛЕЄМ ХІРОТОНОЇ

29 травня – архім. Роман (Расюк), духівник Свято-Успенського Єлецького жіночого монастиря – 30 років

ТРОЇЦЬКИЙ ВІСНИК

ПРИХОДИТЕ ЗАВТРА... ПОЧЕМУ ОТКЛАДЫВАТЬ НА ЗАВТРА ТО, ЧТО НУЖНО СДЕЛАТЬ СЕГОДНЯ, НЕ ПРОСТО ДУРНАЯ ПРИВЫЧКА, А НЕЧТО ГОРАЗДО БОЛЬШЕЕ?

Святитель Феофан Затворник в книге «Путь ко спасению» разбирает вопрос о том, отчего человеку, который уже обратился к покаянию и осознал необходимость изменить свою жизнь, сделать это все-таки не удается. И в частности он говорит, что у врага рода человеческого есть такой принцип: до тех пор, пока возможно держать человека в состоянии усыпления, он это положение всяческими уловками будет поддерживать. Он будет убеждать своего «подопечного» в том, что живет тот в общем-то нормально, «по-людски», а может быть, даже чуть ли не подвижнически. А если «объект» встрепенулся и уже готов сорваться с привязи, в ход идет незамысловатый, но проверенный прием: диавол внушает христианину, что, конечно, поменять что-то в своей жизни нужно, и это будет хорошо, вот только не сподручно начинать прямо сейчас – гораздо лучше заняться всем этим завтра. И человек на этом успокаивается: с одной стороны, в своем воображении он уже поборол себя и вступил на путь исправления, с другой – ему сладостно оттого, что есть как минимум еще целые сутки, чтобы ничего не делать.

А что происходит по истечении этих суток? Пожалуй, лучше всего это можно проиллюстрировать одной из историй о Ходже Насреддине. Однажды, когда к этому находчивому герою пришли кредиторы, от которых он скрывался, он выслал к ним для переговоров своего юного сына. Мальчик вернулся и, довольный собой, сказал, что договорился с кредиторами об отсрочке на год. Однако Ходжа его за это не похвалил, а укорил: «Эх ты! Надо было сказать: «Приходите завтра». Понимаешь, сынок, год пройдет, а «завтра» всегда будет оставаться «завтра», сколько бы раз ты это ни говорил».

Точно так же это «завтра» не наступает и для нас, если мы не решаемся начать изменения в себе сегодня. И если представить себе, сколько важных, замечательных дел люди не сделали в своей жизни только потому, что из раза в раз их откладывали, то можно ужаснуться: не будь этого отлагательства, жизнь была бы совершенно иной.

ОТКЛАДЫВАНИЕ ОСЛАБЛЯЕТ ВОЛЮ – И В КРИТИЧЕСКИЙ МОМЕНТ ЧЕЛОВЕК УЖЕ НЕ СПОСОБЕН ЕЕ СОБРАТЬ

Есть такое модное сегодня слово: прокрастинация. Но мне больше нравится аналогичное русское слово «отлагательство» – так проясняется смысл и всё встает на свои места. Казалось бы, ну и что такого. Есть даже люди, которые бравируют своей склонностью откладывать всё на последний момент. Но отлагательство имеет свойство ослаблять волю – и может ослабить ее настолько, что человек уже неспособен будет в критической точке ее собрать. Эта болезнь самым явным образом проявляется в нас тогда, когда речь заходит о тех изменениях, без которых для нас становится невозможным дальнейшее движение к Богу. Человек, прийдя в Церковь, это движение к Богу начинает, оно какое-то время длится, но рано или поздно мы сталкиваемся с препятствием – с чем-то, от чего нам крайне трудно отказаться. Это, как правило, уже не какие-то грубые грехи и пороки – от них, как ни парадоксально, по сравнению со всем прочим отказаться бывает легче, потому что они явным образом губят человека и он этот вред чувствует. А вот более тонкие греховные привычки и пристрастия могут владеть душой как бы незаметно.

И здесь всё сложнее, чем с прокрастинацией жителей: христианин может не до конца осознавать, что он что-то откладывает, – вернее, нагло заслонить это осознание от себя. И ему никто из близких об этом не скажет, потому что содержание его сердца видят только он сам и Господь. И в его церковной жизни вроде бы тоже не происходит никаких перемен к худшему, но для него самого она становится какой-то будничной, скучной. Кто-то ищет этому внешнее объяснение, кто-то списывает это на свои субъективные ощущения, но на самом деле причина заключается в жизни самого человека – в его отношении к Богу. И нужно понять, что чем большее и тяжелее нам бывает касаться чего-то, тем на самом деле важнее идти на эту боль, нести ее Богу и делать то, что мы должны сделать, дабы от этого освободиться.

ПРОМОЛИТЬСЯ СУТКИ И НИЧЕГО НЕ УСПЕТЬ

Почти то же самое можно сказать не только о боли, но и в целом о нашей христианской жизни – о том, что ее наполняет. У каждого из нас есть что-то, что нам в жизни церковной дается легко, а есть иные вещи, которые даются, напротив, очень и очень трудно. Это зависит от индивидуальных человеческих особенностей. Одному легко быть сдержаным в словах, потому что он молчун, но совершенно, допустим, не удается поститься, поскольку он очень любит вкусно поесть. Есть люди, которым нетрудно помогать другим, потому что они общительны и трудолюбивы, – но они уходят в эту деятельность с головой, так что и на молитву времени не остается. И человек готов ночи не спать, готов какие угодно поручения выполнять, лишь бы не молиться – «не успевать» читать правила, Священное Писание, Псалтирь. А нужно просто всё это остановить и признаться себе: я много всего делаю, но что-то со мной не так – настолько, что мне трудно пятнадцать, двадцать, тридцать минут побывать в тишине наедине с Богом. И сразу же, не откладывая, начать этим трудным в себе заниматься, себя преодолевать.

Или обратный пример: человек не любит трудиться, и он готов промолиться сутки напролет, лишь бы палец о палец не ударить. И можно найти этому массу «благочестивых» оправданий, но суть останется прежней: в том, что дается нам труднее всего, и заключается наша болезнь. И если мы будем бежать от самой трудной работы, то никогда с мертвотой точки не сдвинемся и, скорее всего, даже будем обращаться вспять.

НЕУДАЧНИК – ПРЕНЕБРЕГАЮЩИЙ МАЛЫМ

Человеку тяжело даются большие шаги, а тем более прыжки, а тем более полеты. А вот малое находится в наших руках. И для того чтобы избавиться от постоянного мучительного откладывания на завтра чего-то большого, порой достаточно бывает не пренебрегать малым. Всё великое состоит из мелочей. Когда мы смотрим на людей, которые чего-то в жизни достигли, то ощущаем порой огромную дистанцию. Но она не каким-то мистическим путем образовалась – просто эти люди не проходили, внутри себя или во внешнем плане, мимо того, мимо чего проходим мы. И напротив, люди, у которых многое в жизни сложилось, по их убеждению, неудачно, – это те, кто практически всегда не могут согласиться, что некая мелочь, на которую они прямо сейчас не хотят обратить внимание или за которую, наоборот, всем существом своим, сопротивляясь Богу, держатся, мешает им ступить на мостик, который приведет их к желаемому результату. На самом деле это очень важная вещь – устраниТЬ даже незначительные, казалось бы, препятствия, которые мешают нам быть с Богом.

Впрочем, если человек в реализации этого доброго желания будет стоять на первом месте для себя сам, он вряд ли преуспеет. Нужно обратить свой взор от себя – ко Христу, упраздниться от своих планов на «завтра» и «послезавтра» и быть готовым впустить Его в свое сердце сейчас, сегодня. Тогда мы почувствуем, как действует благодать и как Господь начинает действовать в нас.

Игумен Нектарий (Морозов)

РЕШИДОСТЬ

Часто многие жалуются на свою жизнь, довольных почти нет. Современная жизнь стала беспокойной и нервно-суетливой. Человек живет как на вулкане, он с внутренним трепетом и тревогой заглядывает в глаза завтрашнему дню.

Когда начинается землетрясение и почва колеблется под ногами, человека охватывает ощущение беспомощности, он не чувствует под собою твердой опоры, впадает в особо угнетенное состояние. Что-то подобное переживает человечество и в настоящее время. Нет уверенности в самом близком будущем, люди истомились и изнервничались.

А между тем душа просит и жадно ищет покоя, хотя бы минутного, хотя бы мгновения душевного мира! Но все ждут готового счастья: вот кто-то придет, все наладит, все устроит. Только необходимо принять эти сторонние заботы и наслаждаться счастливой жизнью, созданной помимо нас.

Но необходимо понять, что такое отношение к жизни в корне ошибочно. Пусть каждый задаст себе вопрос: «А что я лично сделал, чтобы улучшить жизнь?». Ведь уныние, ропот, жалоба и полная бездеятельность делу не помогут. Кто бы из посторонних ни взялся за устройство нашей жизни и как бы талантливо он это ни делал, нам это не поможет. Необходимо самому сначала перемениться, «родиться свыше» (Ин. 3:3), трудиться над своим духовным совершенствованием, развивать и улучшать свою духовную природу. Решение бросить греховную жизнь и начать новую, святую есть главный момент в деле покаяния. И вот такой работе над собой не могут помешать никакие внешние условия жизненного существования.

Только личное возрождение и преображение каждого может изменить и улучшить нашу жизнь. Это главное и обязательное условие духовной жизни, личного и общественного счастья.

Первым моментом к возрождению, прежде всего, является полная отдача себя Богу. Необходимо найти в себе решимость и желание прийти к Богу и открыто сказать: «Вот я весь пред Тобою, Господи! Всего себя я отдаю и посвящаю Тебе на служение: мои мысли, таланты, силы – все должно принадлежать Тебе. Тебя любить, Тебе служить, для Тебя и в Тебе жить – вот все, что мне надо».

После того, как воля человеческая с решимостью согласится последовать новой жизни во Христе, тогда только начинает на человека действовать благодать Святого Духа. Излияние любви Бога Отца и участие в благодати Христовой (Рим. 8:9) фактически осуществляется через общение Святого Духа с людьми (2.Кор. 13:13).

Так как благодать Божия воздействует на человеческую личность, то, очевидно, этим самым предполагается воздействие благодати именно на личные силы и индивидуальные способности человека, из которых на первом плане должна быть поставлена воля – с неотъемлемо присущей ей способностью свободного самоопределения.

На жертвеннике сердца должно совершиться благодатное очистительное таинственное действие Духа, делающее само сердце чистым. На этом пути, преодолевая эгоизм, косность, лень и боязнь мы сами возродимся, – и тогда возродится наша жизнь, проникнутая духом Божественной святости. Это единственный способ преобразовать свою жизнь, ибо жизнь – это мы сами, а «Царствие Божие внутри вас есть» (Лк. 17:21).

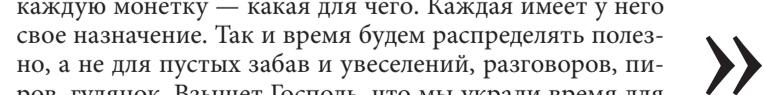
Из проповеди

Высокопреосвященнейшего митрополита Амвросия
от 11 ноября 2007 года.

Что дороже всего на свете? Время! И что теряем без сожаления и бесполезно? Время! Чем не дорожим и пренебрегаем больше всего? Временем! Потеряем время – потеряем себя! Потеряем все! Когда самую ничтожную вещь потеряли мы, то ищем ее. А потеряем время – даже не осознаем.

Время дано Господом для правильного употребления его во спасение души и приобретения будущей жизни. Время должно распределяться так, как хороший хозяин распределяет каждую монетку – какая для чего. Каждая имеет у него свое назначение. Так и время будем распределять полезно, а не для пустых забав и увеселений, разговоров, пиров, гулянок. Взыщет Господь, что мы украли время для своих прихотей, а не для Бога и не для души употребили.

Прп. Севастиан Карагандинский

Умнія́ ми́лосты́ня

«Просящему дай!» Этот Божий призыв – бальзам на душу и на руку всех тех, кто стоит с протянутой рукой перед оградами храмов. Но не все нищие сегодня нищенствуют. Большинство из них приходят к вратам храма, как на ежедневно работу. Неухоженные, небритые... Таков театр попрошайничества, за которым скрывается духовно-бездонная пустота.

Так давайте зададимся вопросом: какая должна быть милостыня? И поищем ответ в сборнике изречений преподобных Старцев Оптинских. Преподобный Антоний: «Польза милостыни такова: что сколько мы ни оказываем бедному, оказываем то Самому Христу Богу по Его словеси: «Аминь глаголю вам, понеже створите единому сих братий Моих меньших, Мне створите».

Преподобный Нектарий: «Если кому-то удается сделать что-либо доброе ли подать милостыню, то надо говорить: «Твоим благословением, Господи, совершил я это! Надо также творить милостыню с разумением, чтобы не повредить человеку».

Об этом повреждении милостыней - дальнейший рассказ.

Около одного из храмов «пустили корни» несколько колоритных «нищих», некоторые из которых представляют опасность для прихожан и проходящих мимо людей. В церковь - ни ногой. Просят на «лекарство». И приняв его, валяются в безчувственном состоянии на обочине тротуара. И вот однажды после литургии вышел настоятель храма на амвон и обратился к прихожанам: «Я хочу, чтобы те, кто сидит у нашего храма под видом нищих, ушли отсюда. И прошу вас, не подавайте им денег на их, так называемые, «лекарства». Не подавать прошу вас».

Как же отреагировали прихожане на обращение своего пастыря? Все послушали. Да и не все услышали. Помните, как у Святителя Николая Сербского: «Много верующих, но мало послушных»? Некоторые как отдавали свои монеты и купюры, так и подают, чиня явное непослушание. То, что результат - нулевой, подтверждает два факта: из этого сбираща никто ни с места не сдвинулся, и даже новенькие появились.

Настоятель предпринял вторую попытку. Теперь на дверях притвора и церковном дворе развесаны объявление следующего содержания: «Дорогие братья и сестры! Не давайте деньги просящим, так как после

вашей милостыни они напиваются, а потом дерутся и оскорбляют Пресвятую Богородицу, оскверняют храм запахом водки. А вина лежит на нас, так как деньги дали мы. Приносите им продукты, одежду, свою любовь».

Замечу, проходить мимо просящих требуется выдержка. Стала свидетельницей такой сцены. Розовощекий крепыш, давно подсевший у врат храма на милостыню, завидев одну из прихожанок, завопил на всю округу: «смотрите мать Кобра пришла! Женщина спокойно прошла мимо, а здоровяк всё равно и вдогонку.

Попозже я подошла к ней спросила: «Это кто вас так поприветствовал?»

- Рэкетир среди просящих. Он деньги у них отбирает. Мне жаловалась вон та старушка в красном платочек. Он к ней всегда подходит и говорит: «Отдавай мне деньги». Тогда я подошла к рэкетиру и предупредила, если он не прекратит свой промысел, лично вызову полицию. Он несколько дней не приходил. Сейчас он опять здесь стоит. Увидела объявление нашего настоятеля о приношении любви, как милостыни. И стала, проходя мимо них, шептать: «Господи, подай просящему то, что Ты считаешь необходимым для его спасения». Это называется духовной милостыней. Я прочитала о ней у одного из старцев и стала применять. И говорю теперь им: «Что вы сидите здесь молитесь на копейке? Идти на службу в храм! Там молитесь. Вам Господь больше подаст духовной радости и здоровья». Но многим из них - бутылка горячительного нужнее Божьей благодати.

Поблагодарив прихожанку, я пошла писать этот текст, думая, какой должна быть умная милостыня? И представилось мне она – обоюдо-ответственной! И у просящего, и у дающего. Ведь это Небесная проверка для всех нас. Как мы относимся к Богу? Обманываем его? Милостыня должна быть не мимоходной! А для скольких людей, мимо храма идущих, она именно такая. Им никогда помолиться, некогда в церковь зайти. Забыли, когда причащались. Шли мимо забулдыги, кинули ему в стакан в грошик. И полегчало: вот какие мы милостивые! Богу угодили! А угодили ли? Тот мужик даже их имени не спросил.

А ведь раньше нищие во время литургии никогда не сидели за оградой, а шли в храм помолиться за своих благодетелей. И сегодня этот околоцерковный нищеброд, по правилам, должен бы не вдоль ограды высиживать копейку, а со свитком имен их подателей стоять на службе, просить здравия им на многие лета. Тогда это будет обоюдная милостыня, угодная Богу. Воцерковленным, богобоязненным нищим милостыней не повредишь. И бабушке-соседке, которая постоянно в храме бдит - тоже.

Околоцерковным попрошайкам этого не понять. Они верят в помощь людей и их денег. От того и нищенствуют, отказавшись от воцерковления. Об ущербности попрошайничества нашла у святителя Николая Сербского: «Сказано где-то у пророка: проклят всякий надеющийся на человека (ср.: Иер. 17, 5). Очевидно, что тот, кто полагает упование на смертного человека, на мыльный пузырь, а не на Бога Вседержителя, проклят. И это проклятие, лежащее на нём и на доме его, заметно и в каждый день его жизни. Ясно также, что проклят всякий человек, молящий только человека и не умоляющий Того, Кто всё держит и всё может».

Так какой же должна быть умная милостыня? Трехсоставной: еда, молитва и призыв к Богу - в Церковь, а попрошайничество - это блуд от Бога. И теперь понятно, как мягко обратился к нам отец настоятель. Оказывается, он боится за свою паству, чтобы мы не стали соучастниками этого греха, не оказались с теми, кому Господь скажет: «Отойдите от меня, проклятые, в огнь вечной».

<https://xmat-xpicta/10463-umnaya-milostyna.html>

О НАШИХ ПЛАНАХ

На одном холме росли три дерева. Однажды они разговорились о своих надеждах и мечтах.

Первое дерево сказали: «Когда-нибудь я хотел бы стать ларцом для сокровищ. Меня заполнили бы золотом, серебром и драгоценными камнями. Меня украсили бы резьбой, и каждый бы видел мою красоту».

Второе дерево сказали: «Я хотел бы стать мощным кораблем. Я перевозил бы царей и цариц по волнам во все уголки земли. Все чувствовали бы себя в безопасности из-за моей прочности».

Третье дерево сказали: «Я хотел бы вырасти и стать самым мощным и высоким деревом в лесу. Люди бы видели меня на вершине холма, любовались бы моими ветвями, думали бы о Боге и о том, как близко я к Нему. Я стало бы самым великим деревом всех времен и народов, и люди всегда бы помнили меня».

Через несколько лет их молитв о своих мечтах пришли лесорубы. Один подошел к первому дереву и сказал: «Это прочное дерево, наверное, я смогу продать его плотнику», и начал его рубить. Дерево было счастливо, потому что плотник мог сделать из него ларец для сокровищ!

У второго дерева лесоруб сказал: «Это прочное дерево, я смогу продать его строителям кораблей». Второе дерево обрадовалось, потому что оно было на пути к осуществлению своей мечты.

Когда лесорубы подошли к третьему дереву, оно испугалось, потому что если его срубили бы, то мечта бы не сбылась. Один из лесорубов сказал: «Мне не нужно какое-то особенное дерево, я возьму это» и срубил его.

Плотники сделали из первого дерева кормушку для скота. Его поставили в хлев и наполнили сеном. Это было совсем не то, за что оно молилось!

Из второго дерева сделали маленькую рыбацкую лодку. Его мечты стать мощным судном и перевозить царей разрушились. Из третьего дерева сделали заготовку и оставили ее лежать в темноте.

Прошли годы, и деревья забыли про свои мечты. И вот однажды пришли мужчина и женщина. Она родила младенца, и его положили в сено в кормушке для скота, сделанной из первого дерева. Мужчина хотел бы, чтобы для ребенка была детская кроватка, но получилось то, что получилось. И вдруг дерево поняло всю важность этого рождения и то, что в нем лежит самое большое Сокровище всех времен и народов!

Через несколько лет группа людей плыла в рыбацкой лодке, сделанной из второго дерева. Один из них устал и уснул. Пока они плыли, начался сильный шторм, такой, что дерево уже не думало, что лодка достаточно прочная, чтобы все были в безопасности. Тогда люди разбудили Спящего, он встал и сказал: «Успокойся!», и шторм перестал. И тут дерево осознало, что оно в своей лодке перевозило Царя царей!

И однажды кто-то пришел к третьему дереву. Его несли по улицам, и люди плевали в Того, Кто его нес. Когда они остановились, Его прибили к дереву и подняли вверх, чтобы Он умер на вершине холма. Когда наступило воскресенье, дерево поняло, что оно стояло на вершине холма и было к Богу так близко, как это было возможно, потому что Иисус Христос был распят на нем.

Смысл этой истории в том, что когда все идет не так, как ты хочешь, помни, что у Бога есть план для тебя. Если ты доверяешь Ему, Он даст тебе драгоценные дары. Каждое дерево получило то, что оно просило, но совсем не так, как они себе это представляли.

Мы не всегда знаем, какие планы у Бога для нас. Мы всего лишь знаем, что Его пути – не наши пути, но Его пути – всегда лучшие!